

Okresní soud ve Vyškově
Kašíkova 314/28
682 01 Vyškov

Vyškov 1. 8. 2026

Žalobce: **Pavel Vrchá**, narozený dne ..., soudce Okresního soudu ve Vyškově
bytem ...

Žalovaná: **Česká republika - Okresní soud ve Vyškově**, IČ 000 25 160
se sídlem Kašíkova 314/28, 682 01 Vyškov

o ochranu osobnosti

I.

1. Žalobce je soudcem Okresního soudu ve Vyškově (dále též „soud“).

II.

2. Místopředseda soudu JUDr. Mgr. Aleš Vylam (dále též „místopředseda soudu“) zahájil s účinností od 1. 8. 2025 do 15. 9. 2025 kontrolu evidence docházkového systému u soudu, a to podle informací žalobce pouze u žalobce a jeho manželky (rovněž soudkyně soudu) Karin Vrchové.

3. Kontrola evidence docházkového systému žalobce u soudu byla realizována kromě využití čipového systému soudu také prostřednictvím kamerového systému soudu, kdy byl ve shora uvedeném období realizován každodenní monitoring žalobce (i jeho manželky) při jeho vstupech a odchodech z budovy soudu, to vše (podle názoru žalobce) nezákonně v součinnosti s příslušníky místní jednotky justiční stráže soudu.

Důkazy: - výzva místopředsedy soudu ze dne ..., zn. ...

- e-mailová korespondence mezi ředitelkou správy soudu a velitelem místní jednotky justiční stráže soudu,
- vyhodnocení kontroly evidence docházkového systému ze dne ..., zn. Spr. ...,
- výslech velitele místní jednotky justiční stráže

III.

4. Podle platné právní úpravy pouhá kontrola evidence docházky soudců na soud, jak byla realizována v posuzovaném případě, není závažný důvod, pro který by bylo možné realizovat skryté sledování žalobce (soudce) při jeho vstupech do budovy soudu (na pracoviště) a jeho odchodech ze soudu (z pracoviště).

5. Kontrola evidence docházky soudce na pracoviště nepředstavuje naplnění podmínky závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele v realizaci skrytého sledování soudu při jeho vstupu či odchodu z pracoviště. Takový zásah do soukromí soudce není ani souladný s čl. 6 odst. 1 písm. f) obecného nařízení o ochraně osobních údajů.

6. Zvolená kontrola prostřednictvím obrazových, respektive kamerových záznamů může být opodstatněná jako v souladu se zákonem zvolený prostředek způsobilý k dosažení sledovaného účelu, nebude-li možné realizovat sledovaný účel jinak, a půjde-li o závažný důvod pro takový postup.

7. Pokud je kamerový systém soudu primárně určen k ochraně veřejného prostoru a bezpečnosti v budově soudu, nelze záznam z tohoto systému použít sekundárně k pouhé pracovní kontrole evidence docházky soudců na pracoviště. Nelze tak učinit již z toho důvodu, že by se jednalo o funkční záměnu účelu k použití kamerového záznamu, který je nepřipustný.

8. Jednání soudců spočívající v jejich docházce na soud a odchodu ze soudu (z povahy věci) nemůže představovat bezpečnostní riziko, pro které by bylo možné zpracovávat osobní údaje soudců plynoucí z obrazových záznamů získaných z kamerového systému soudu. Ty mohou sloužit a jako osobní údaje mohou být zpracovány jen ve výjimečných a zákonem předvídaných situacích.

9. Již v Informaci správce soudu o zpracování osobních údajů (dále též „OÚ“) je mj. uvedeno, že jedním z právních titulů zpracování OÚ je § 6 odst. (v Informaci je nesprávně uvedeno číslo 1 namísto správného čísla) 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, dle kterého chráněným zájmem podle odst. 1 (kdy § 6 odst. 1 cit. zákona stanoví, že „*Nestanoví-li jiný právní předpis jinak, správce není povinen při zajišťování chráněného zájmu posuzovat před zpracováním osobních údajů k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, slučitelnost těchto účelů, je-li toto zpracování nezbytné a přiměřené pro splnění.*“) se (mj.) rozumí „*dohledové, kontrolní nebo regulační funkce spojené s výkonem veřejné moci v případech uvedených v písmenech a) až e).*“

10. Osobní údaje se zpracovávají ke splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu, do kterého patří např. zajištění pořádku a bezpečnosti v budově soudu, která je pro tento účel monitorována kamerovými systémy.

11. Soudce jmenuje do funkce prezident republiky bez časového omezení [čl. 93 odst. 1 věta první Ústavy České republiky (dále již „Ústava“), § 61 odst. 1 a § 63 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále již „zákon o soudech a soudcích)]. Funkce soudce je veřejnou funkcí (§ 74 odst. 1 zákona o soudech a soudcích), není však vykonávána v pracovním poměru; na vztahy vyplývající z výkonu funkce soudce se proto zákoník práce nevztahuje (srov. též § 5 odst. 1 zák. práce). Obsahem funkce soudce je výkon soudnictví u soudu, k němuž byl soudce přidělen nebo přeložen (srov. též čl. 81 a čl. 90 Ústavy, podle něhož nezávislé soudy, které vykonávají jménem republiky soudní moc, jsou povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům). Při výkonu soudní moci vystupuje soudce ve vztahu k subjektům, o jejichž právech a povinnostech rozhoduje, jako nositel svrchované veřejné moci. Vztahy subjektů působících v tomto vztahu se vyznačují tím, že jeden účastník (stát) vystupuje vůči druhému jako nositel veřejné svrchované moci a tím jako silnější subjekt, který druhému subjektu může jednostranně zakládat jeho práva, a v tomto směru má činnost soudu nepochybně veřejnoprávní povahu.

12. Vedle této působnosti navenek je zde však (jako součást veřejné funkce, kterou soudce jako fyzická osoba vykonává) též jeho vlastní pracovní vztah ke státu, který vzniká dnem, jenž byl stanoven jako den nástupu do funkce, a zaniká dnem zániku funkce soudce (§ 84 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Pracovní vztah soudce a státu se řadí mezi tzv. další právní vztahy účasti na práci, jimž je vlastní, že nejsou upraveny pouze zákoníkem práce (popřípadě subsidiárně příslušnými ustanoveními občanského zákoníku) a souvisejícími pracovněprávními předpisy, ale jsou též upraveny jinými (než pracovněprávními) normami. Zákoník práce se na tyto vztahy použije jestliže tak zákoník práce výslovně stanoví (přímá působnost), nebo stanoví-li tak zvláštní předpisy (odvozená, nebo též delegovaná působnost) a dále tehdy, nestanoví-li zvláštní předpis jinak (subsidiární působnost).

13. Pracovní vztah soudce se řídí především zákonem o soudech a soudcích a zvláštními právními předpisy, zejména zákonem č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění pozdějších předpisů; nestanoví-li tyto zvláštní právní předpisy jinak, použijí

se na pracovní vztah soudce přiměřeně ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů (§ 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích).

14. Působnost zákoníku práce na pracovní vztah soudce je - jak plyne z ustanovení § 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích - jen subsidiární, což znamená, že na pracovní vztah soudců se zákoník práce a jiné pracovněprávní předpisy použijí přiměřeně, jestliže zákon o soudech a soudcích nebo zvláštní předpis nestanoví jinak (viz k ad 11 až 13 srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2018, sp. zn. 21 Cdo 3462/2017).

15. Podle § 118 odst. 1 zákona o soudech a soudcích úkolem státní správy soudů je vytvářet soudcům podmínky k řádnému výkonu soudnictví, zejména po stránce personální, organizační, hospodářské, finanční a výchovné, a dohlížet způsobem a v mezích tímto zákonem stanovených na řádné plnění úkolů soudům svěřených.

16. Podle § 121 odst. 1 zákona o soudech a soudcích předseda Nejvyššího soudu a předsedové vrchních, krajských a okresních soudů vykonávají státní správu soudů v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

17. Podle § 121 odst. 4 zákona o soudech a soudcích místopředseda, popřípadě místopředsedové okresního soudu vykonávají státní správu tohoto soudu v rozsahu určeném jeho předsedou.

18. Podle § 127 odst. 1 písm. h) zákona o soudech a soudcích předseda okresního soudu vykonává státní správu okresního soudu tím, že (mj.) kontroluje činnost ředitele správy soudu a podle písm. e) téhož par. zajišťuje bezpečnost soudu a úkoly krizového řízení.

19. Podle § 122a odst. 1 zákona o soudech a soudcích ředitel správy soudu v rozsahu stanoveném tímto zákonem zajišťuje provoz soudu a některé další činnosti související s výkonem státní správy soudů; odpovědnost předsedy soudu jako orgánu státní správy soudu tím není dotčena. Předseda soudu si může vyhradit věci, které rozhoduje přímo.

20. Pro řádný výkon soudnictví v rámci výkonu státní správy okresního soudu je předseda okresního soudu oprávněn využívat elektronické evidence věcí, vedených u okresního soudu (srov. § 127 odst. 2 zákona o soudech a soudcích).

21. Podle § 122b odst. 1 zákona o soudech a soudcích soudy mohou zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro výkon jejich působnosti. Soudy mohou zpracovávat osobní údaje i k jinému účelu, než pro který byly původně shromážděny.

22. Podle § 122b odst. 2 zákona o soudech a soudcích soudy mohou předávat nebo zpřístupňovat osobní údaje orgánům příslušným k předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech.

23. Soudy mohou též předávat nebo zpřístupňovat osobní údaje, které získaly při výkonu své působnosti, orgánům veřejné správy pro plnění úkolů v rámci jejich působnosti.

24. Podle § 316 odst. 2 zák. práce zaměstnavatel nesmí bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele narušovat soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele tím, že podrobuje zaměstnance otevřenému nebo skrytému sledování, odposlechu a záznamu jeho telefonických hovorů, kontrole elektronické pošty nebo kontrole listovních zásilek adresovaných zaměstnanci.

25. Podle § 316 odst. 3 zák. práce jestliže je u zaměstnavatele dán závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele, který odůvodňuje zavedení kontrolních mechanismů podle odstavce 2, je zaměstnavatel povinen přímo informovat zaměstnance o rozsahu kontroly a o způsobech jejího provádění.

26. Podle § 34 odst. 2 zákona o soudech a soudcích rozhodovací činnost okresního soudu vykonávají soudci jako samosoudci. Předseda a místopředseda nebo místopředsedové okresního soudu vykonávají kromě rozhodovací činnosti také státní správu okresního soudu v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

IV.

27. Předně je třeba zdůraznit, že v posuzovaném případě místopředseda soudu, který v tu dobu dočasně řídil soud, neboť bývalá předsedkyně soudu Mgr. Zdeňka Kalová se dne 19. 3. 2025 vzdala této funkce, měl, respektive (s přihlédnutím k obsahu zákona o soudech a soudcích) mohl provádět pouze neodkladné úkony, jež byly nezbytné pro zajištění chodu soudu a soudnictví. V žádném ohledu neměl z titulu své funkce iniciovat provádění kontroly pouze dvou soudců soudu, a už vůbec ne v takovém rozsahu, v jakém kontrolu evidence docházky těchto soudců nařídil, obzvláště v situaci, kdy věděl, že dnem 1. 8. 2025 se ujímá funkce nová předsedkyně soudu JUDr. Dita Coufalová, jež po nástupu do funkce předsedkyně soudu měla správně nařídit ukončení této kontroly uvedených soudců prostřednictvím kamerového systému soudu a prostřednictvím sledování soudců justiční stráží soudu, k čemuž však nedošlo.

28. V posuzované věci zde dle § 316 odst. 3 zák. práce nebyl žádný závažný důvod k tomu, aby stran pouhé kontroly docházky soudců byly použity obrazové záznamy zachycující pohyb sledovaných dvou soudců, tedy i žalobce, při jejich vstupu do budovy soudu a odchod soudců z ní, kromě toho navíc nezákonně za participace justiční strážce soudu.

29. Ze strany soudu prostřednictvím jeho místopředsedy a následně i prostřednictvím předsedkyně soudu tak došlo k porušení § 316 odst. 2 zák. práce, kdy tímto excesivním jednáním soudu bylo narušeno soukromí žalobce ve společných prostorách soudu, kdy jako soudce byl podroben skrytému sledování. Kromě toho žalobce nebyl předem místopředsedou soudu, respektive soudem informován o prováděné kontrole, o jejím rozsahu, ani o způsobu jejího provádění.

30. Místopředseda soudu shora popsaným jednáním porušil zákon o soudech a soudcích, zákoník práce a znevážil ústavní postavení takto excesivně sledovaných a kontrolovaných soudců, tedy i žalobce. Tétož pochybení se následně, po jmenování do funkce, dopustila také předsedkyně soudu.

31. V návaznosti na shora uvedené okolnosti a připomenutou právní úpravu jde o účelové a zákonné úpravě nepodložené tvrzení místopředsedy soudu, pokud v závěru svého vyhodnocení kontroly evidence např. ve vztahu ke kontrolovanému soudci Pavlu Vrchovi mj. zmiňuje, že: „...porušil své povinnosti při vyznačování své docházky...a tím i znemožnil hlavní využití této evidence ve vztahu k soudcům, tedy své přítomnosti na pracovišti, zkomplikoval případný kontakt své osoby v případě nutnosti řešení jakéhokoliv problému ze strany nejen vedení Okresního soudu ve Vyškově. Zejména tím mohli (oba soudci) zkomplikovat organizační práci zastupujícímu soudci...“

32. Judikatura např. Nejvyššího soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2868/2012) a Nejvyššího správního soudu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako kárného senátu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013-84) se jednoznačně vyjádřila k významu a důsledkům evidence pracovní doby soudce, respektive k jeho přítomnosti v budově soudu. Uvádí mj., že: „*jediným smyslem rozvržení pracovní doby je zajištění řádného výkonu soudnictví. Práci a činnost soudce nelze zaměňovat se směnným provozem, u něhož je z pochopitelných důvodů nezbytné zajistit neustálý provoz výroby, a kde pracovní doba zaměstnance končí uplynutím pevně stanovených a odpracovaných osmi hodin. Soudce svoji funkci vykonává nikoliv 8, nýbrž v řadě případů i 24 hodin denně. Funkce a práce soudce totiž v sobě obnáší nezbytnost sebevzdělávání, získávání informací odborného rázu i informací společensky významných (politické zpravodajství, poznatky z jiných vědních disciplín), diskuse s kolegy i osobami z jiných profesí, soudce je ze zákona oprávněn vykonávat pedagogickou a vědeckou činnost a požadavek na jeho přítomnost přesně 40 hodin týdně v budově soudu se proto zcela míjí s jeho profesí i posláním.*“ Nejvyšší správní soud pak

ve věci sp. zn. 16 Kss 10/2013 vyložil, že: „*snížení platu soudce na základě pouhé ‚evidenční absence‘ soudce v budově soudu bylo protiprávní nejen ve smyslu porušení zákona (tzv. absence jakékoliv zákonné opory pro takový postup), nýbrž také v nepochopení a popření podstaty a smyslu soudce, jeho práce a poslání ve společnosti.*“

33. Z ad 32 plyne, že soudce je sice do jisté míry svázán pracovní dobou zaměstnanců kanceláře, časovým rozvržením jím (nebo předsedou senátu) nařízených soudních jednání, vyhlašováním rozhodnutí atd., většinově však organizace pracovního dne spočívá na jeho uvážení, přičemž do takové úvahy patří i doba a místo výkonu činnosti. Rozhodující tak není, kde a kdy soudce svou činnost řádně vykonává, ale že svou činnost řádně vykonává. Z toho pak pramení jasné omezení možnosti aplikace zákonných ustanovení o pracovní době a její evidence na povolání soudce. Na druhé straně pokud soudce svou funkci nebude řádně vykonávat (nebude schopen v přijatelných lhůtách vyřizovat do jeho soudního oddělení napadlé věci, bude v jeho soudním oddělení docházet k průtahům, soudce nebude schopen v zákonné lhůtě vyhotovit vydaná soudní rozhodnutí, respektive vyhotovit písemná vyhotovení rozhodnutí včetně jejich vypravení účastníkům atd.), pak bude lhostejné, zda k takovému (celkovému) stavu v soudním oddělení soudce dojde v důsledku toho, zda se (ne)zdržuje na pracovišti (v budově soudu). Rozhodující tedy nebude místo a doba výkonu, ale kvalita a efektivita výkonu soudce v jeho soudním oddělení.

34. Z cit. judikatury tedy plyne, že z případných defektů při docházce soudců na soud nelze dovozovat jejich kárnou odpovědnost, ale až ve spojení s jejich neplněním soudcovských povinností. Proto i z tohoto pohledu místopředseda soudu neměl žádné opodstatnění přistoupit k popsanému sledování soudců prostřednictvím vyhodnocování obrazových záznamů z předmětného kamerového systému, neboť k tomu nebyl právně relevantní, tj. zákonný důvod. Kontrolu docházky soudců z pohledu případného vyhodnocování ve vazbě na plnění jejich soudcovských povinností (k tomu ale předmětná kontrola nesměřovala, jak plyne ze shora cit. výzvy a z vyhodnocení této docházky, mohl učinit předseda soudu z účinně a ve vztahu k právům soudců šetrně z provozovaného čipového systému, případně fyzickou kontrolou přítomnosti kontrolovaných soudců na jejich pracovišti (v budově soudu). V tomto případě nebyl žádný zákonný důvod, a soudcům jej při předání vyhodnocení kontroly evidence docházky nesdělila ani předsedkyně soudu, aby k prověřování této evidence byly použity obrazové záznamy soudců z instalovaného kamerového systému soudu.

35. **Sledování docházky soudců kamerovým systémem soudu**, s přihlédnutím k výše uvedenému, **neodpovídá ani výsledku testu přiměřenosti**, který je třeba vždy učinit před takto uvažovaným zásahem. O přiměřený zásah může jít tehdy, půjde-li o opatření vhodné, nutné a přiměřené ve vztahu k uvažovanému zásahu do práv zaměstnance, respektive v daném případě soudce. Jestliže samotné zjištění docházky soudce na soud nemůže vést k jeho případnému kárnému provinění, neboť soudce svou ústavní funkci vykonává v režimu tzv. 24/7, a to případně i v době, kdy čerpá dovolenou nebo je v pracovní neschopnosti, pakliže jeho zdravotní stav mu umožňuje vykonávat funkci soudce a vyvstane nezbytná potřeba, aby soudce vykonával i přes své zdravotní potíže svou funkci, pak sledování jeho docházky kamerovým systémem soudu nemůže být (objektivně) vhodné, ani nutné, a tudíž ani přiměřené.

36. V případě žalobce lze vyslovit důvodné podezření, že místopředseda soudu chtěl tímto realizovaným způsobem zjistit u žalobce nějaké nedostatky, které by byly posléze využity patrně pro podání kárného návrhu proti němu, a to zjevně v neznalosti právní úpravy a kárné judikatury, jež v předchozí době zaujala právní názor, že případně zjištěné defekty soudce v jeho docházce na soud nemohou představovat jeho kárné provinění. Tento závěr tedy současně představuje negativní odpověď na otázku, zda sledování docházky soudců kamerovým systémem soudu splňuje test přiměřenosti takového zásahu do práv soudce. Jistěže nesplňuje, což místopředseda soudu, ale ani později (do funkce od 1. 8. 2025 nastoupivší) předsedkyně soudu prostě vůbec

nevěděli, neboť bylo-li by tomu jinak, nemohli by tímto excesivním způsobem vůči žalobci vůbec jednat.

V.

37. Dalším zásahem žalované do osobnosti žalobce je činnost ředitelky správy soudu Bc. Markéty Šmehlíkové, která v období měsíce srpna 2025 a září 2025 jednotlivými e-maily požádala velitele místní jednotky justiční stráže Okresního soudu ve Vyškově vrchního inspektora por. Petra Šmehlíka, aby ten ve dnech 6. 8. 2025, 7. 8. 2025, 8. 8. 2025, 11. 8. 2025, 14. 8. 2025, 22. 8. 2025, 25. 8. 2025, 26. 8. 2025, 28. 8. 2025, 1. 9. 2025, 2. 9. 2025, 4. 9. 2025, 5. 9. 2025, 8. 9. 2025, 9. 9. 2025 a 11. 9. 2025 zjistil mj. faktické odchody žalobce z budovy soudu, což jmenovaný učinil, když ředitelce správy soudu následně předal kamerové záznamy zachycující odchod žalobce z budovy soudu v požadovaných dnech, kterážto skutečnost vyplývá z vyhodnocení kontroly evidence docházkového systému u soudu za období od 1. 8. 2025 do 15. 9. 2025, kterou učinil místopředseda soudu dne 16. 10. 2025 pod zn. Spr 512/2025. V tomto vyhodnocení totiž místopředseda soudu mj. sděluje žalobci: „22. 08. 2025...váš skutečný odchod 11:13...01. 09. 2025...váš skutečný odchod 11:04...dne 10. 09. 2025...váš skutečný odchod 11:46..“

38. Z ad 37 plyne, že bez fyzického sledování žalobce příslušníky místní jednotky justiční stráže by nebylo možné následně předat ředitelce správy soudu a poté ani místopředsedovi soudu k vyhodnocení kamerové záznamy, které měly zachycovat odchod žalobce z budovy soudu krátce před polednem v uvedených dnech, to vše s ujištěním, a tedy s výsledky fyzické kontroly žalobce příslušníky justiční stráže soudu, že v těchto dnech se již žalobce do budovy soudu nevrátil; proto místopředsedou soudu užitá formulace ve vyhodnocení kontroly ad 37 „váš skutečný odchod“ znamená, že příslušníci místní jednotky justiční stráže skutečně fyzicky kontrolovali, zda se žalobce v kontrolované dny při svém odchodu z budovy soudu vždy krátce před polednem případně následně vrátil zpět do budovy soudu, a tedy při vyloučení této okolnosti následně pro dané dny jednoznačně učinili závěr, že se u žalobce jednalo o jeho skutečné odchody z budovy soudu, pročez za tím účelem následně ředitelce správy soudu poskytli, respektive velitel místní jednotky justiční stráže poskytl předmětné kamerové záznamy v časových pásmech zachycujících takto (fyzickým sledováním žalobce justiční stráží soudu) skutečný odchod žalobce z budovy soudu.

39. Otázka nezákonného postupu příslušníků místní jednotky justiční stráže soudu při uvedeném fyzickém sledování žalobce bude řešena samostatně podanou žalobou. Jen pro úplnost žalobce zdůrazňuje, že příslušníci justiční stráže soudu jako ozbrojená složka státu nemají podle stávající zákonné úpravy žádné oprávnění sledovat docházku soudců na soud či odchody soudců z budovy soudu. Pokud tedy v této věci byli ředitelkou správy soudu nezákonně požádáni o realizaci takového sledování soudce, správně této žádosti neměli vyhovět, respektive velitel místní jednotky justiční stráže soudu této žádosti ředitelce správy soudu neměl (z důvodu jejího nezákonného požadavku) vyhovět, což ovšem neučinil.

40. **Místopředseda soudu neměl takto nezákonně zajištěné kamerové záznamy o pohybu žalobce mj. z budovy soudu vůbec vyhodnocovat a předsedkyně soudu po svém nástupu do funkce (od 1. 8. 2025) měla v tomto směru vůči místopředsedovi soudu a ředitelce správy soudu příslušným opatřením zakročit (uložit dotčeným osobám, aby nebylo nadále prováděno sledování žalobce shora uvedeným způsobem a aby nebyly pořizovány předmětné kamerové záznamy o vstupech žalobce do soudní budovy či o jeho odchodech z budovy soudu), což neučinila. Oba soudní funkcionáři včetně ředitelky správy a příslušníků místní jednotky justiční stráže soudu, kteří se podíleli na uvedeném fyzickém sledování žalobce, tedy podle názoru žalobce postupovali nezákonně,** a v případě soudních funkcionářů je zde důvodné podezření ...

Důkaz: - e-mailová korespondence mezi ředitelkou správy soudu a velitelem místní jednotky

justiční stráž soudu

- vyhodnocení kontroly místopředsdou soudu ze dne ..., zn. Spr ...

VI.

41. Žalobce vyzval předžalobní výzvou žalovanou (prostřednictvím předsedkyně soudu paní JUDr. Dity Coufalové) k omluvě, k níž však žalovaná nepřistoupila.

Důkaz: - předžalobní výzva ze dne 23. 7. 2026

- dodejka datové zprávy o doručení předžalobní výzvy ze dne 23. 7. 2026

VII.

42. Protože je podle žalobce nesporné, že za účelem evidence docházkového systému byl žalobce nezákonně monitorován kamerovým systémem soudu a fyzicky příslušníky místní jednotky justiční stráž soud, **žalobce souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.**

VIII.

43. Neboť shora uvedeným způsobem kontroly docházky žalobce na pracoviště a odchodů žalobce z budovy soudu ze strany žalované došlo k výraznému zásahu do osobnosti žalobce, a protože předsedkyně soudu (poté, co od žalobce obdržela předžalobní výzvu) se odmítla žalobci za uvedené jednání omluvit, žalobce se práva na ochranu své osobnosti domáhá soudní cestou a navrhuje, aby soud pro provedeném řízení vydal tento

rozsudek:

I. Žalovaná Česká republika - Okresní soud ve Vyškově je povinna ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobci Pavlu Vrchovi omluvu v elektronické formě (do datové schránky žalobce) tohoto znění: ...

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení.

Pavel Vrch